

Món Quà của mọi

ông thì mới được trái xoài này.

Không khí náo nhiệt khi nãy bỗng đứng im lặng một cách bất ngờ.

Hiện giờ cả bọn chúng tôi đều có chung suy nghĩ “Trong khi bọn kia đang chơi đùa ngoài sân mà mình phải ngồi một chỗ nhỏ từng cọng tóc trên đầu ông, thì đó quả là một cực hình.”

Chẳng đứa nào xung phong, thế là ông lại dùng phương pháp cũ, ông đảo mắt nhìn bọn tôi để “chọn mặt gửi xoài”. Ông nhìn từng đứa rồi lại cười, lúc này chẳng đứa nào còn thêm trái xoài trên tay ông nữa.

Tôi nín thở khi ông nhìn đến mình, bỏ qua tôi ông nhìn đến thằng Tý đứng cạnh bên. Tôi mừng thầm thở ra thành tiếng như vừa trút tảng đá ngàn cân trên vai xuống.

Tiếng thở ra của tôi vừa dứt thì tôi lại nghe tiếng cười quen thuộc của ông:

- Thằng Đen nhổ tóc cho ông nghe.

Khi ông dúm vào tay tôi quả xoài thì cũng là lúc bọn kia reo lên rồi chạy ra sân tiếp tục chơi trò đuổi bắt còn dang dở khi nãy.

Tôi lại làm công việc quen thuộc mà bấy lâu nay ông dành cho tôi nhiều hơn bọn kia.

- Hai mươi cọng rồi nội, con nghỉ nghe.

- Cha mày mới có mấy cọng mà đòi nghỉ,

- Năm mươi cọng rồi nè.

- Thôi nhỏ tiếp đi.

Tôi nói một câu thì ông lại một câu không cho tôi nghỉ, đến khi bà nội kêu vô ăn cơm thì tôi mới được ông tha.

*

**

- Đứa nào giành ông trước, ông cho trái xoài.

Ông nội ngồi trên võng hồ lên với giọng sang sảng của một lão nông.

Bọn tôi đang chơi ngoài sân liền chạy nhanh về phía ông, tranh nhau ngồi vào lòng ông để được trái xoài vàng lườm trên tay mà ông vừa hái ngoài vườn vào. Ông ngồi cười khà khà, khoái chí nhìn lũ nhóc cháu chắt của mình.

Thằng Tý nhanh nhẩu nhất đám:

- Con giành trước nè.

Thằng Nam chẳng chịu thua, nó gân cổ lên :

- Con đụng vô ông nội trước.

- Hồng phải đâu, em ngồi vô lòng nội trước chứ bộ.

Con bé Lan đang ngồi trong lòng ông nội cũng ngóng nghịu giành phần thắng.

Lúc này thì thằng Tèo, thằng Tâm, nhỏ Út và cả tôi nữa mỗi đứa một câu, chẳng đứa nào chịu thua đứa nào.

Cả bọn cãi nhau ỏm tỏi, làm náo động một góc vườn.

Nhìn bọn cháu, ông cười rồi lên tiếng:

- Vậy thôi, giờ đứa nào nhổ tóc bạc cho

Hết xoài, rồi ổi, cam, có khi là chùm nhãn... vẫn điệp khúc giành ông nội, rồi cãi nhau, rồi bắt nhỏ tóc bạc, mà cái tên thằng Đen được ông chọn nhiều nhất.

Thời gian trôi mãi, trôi mãi chẳng bao giờ ngừng lại nghỉ ngơi một giây một khắc nào. Tóc ông giờ đã không còn một sợi đen, và thằng Đen cháu ông cũng đã sắp phải rời xa cái vùng đất cù lao này, xa cánh đồng vàng ươm những mùa gặt, xa mảnh vườn trái cây trĩu quả, xa con sông quê những buổi chiều ông tập cho từng đứa biết bơi, xa một thời tuổi thơ, và xa mái đầu bạc của ông.

Sau khi học xong lớp chín tôi theo ba mẹ lên thị xã sống, ba muốn tôi học tiếp cấp ba ở trường tỉnh để sau này dễ đậu đại học hơn.

Ngày tôi đi ông đưa cả nhà tôi ra tận bến đò ngang, ông dúm vào tay tôi một túi vải nhỏ, ông bảo tôi cất vào ba lô khi nào đến nơi mới được mở ra xem. Tôi chào ông, chào quê hương, chào tạm biệt kỷ niệm một thời tuổi thơ tôi.

Nơi tôi đến là một tỉnh lỵ ồn ào náo nhiệt, tấp nập người qua kẻ lại, hai bên đường những biển hiệu quảng cáo đủ màu, đủ kiểu. Ngôi nhà mới của tôi nằm cuối một con hẻm nhỏ. Tôi được ba cho ở trên căn gác xép, nó chật chội và nóng hơn nhà tôi ở quê nhiều.

Quãng ba lô xuống, tôi nằm thiếp đi lúc nào không hay. Tôi mơ màng thấy cảnh mình về quê chơi, bọn nhóc trong xóm bu quanh và gọi tôi là dân tỉnh về thăm quê, tôi cười đắc ý, vênh mặt lên trong sự thèm muốn của bọn nó.

- Đen xuống tắm rửa đi.

Tiếng mẹ kêu làm tôi giật mình. Tôi uể oải leo xuống đi vô nhà tắm mà trong lòng vẫn còn tiếc giấc mơ vừa rồi.

Tôi chỉ nghỉ ngơi được một ngày, vì sau ngày đó là lịch học thêm dày đặc mà ba tôi

đã chuẩn bị trước khi lên đây. Chỉ còn đúng một tháng nữa là tựu trường nên ba muốn tôi học ngay để theo kịp học trò tỉnh.

- Mà ở quê hả?

- Mà đen thế, chắc ra ruộng nhiều lắm phải không?

- Nhìn mà biết hai lúa chắc luôn.

Thấy tôi vào bọn bạn trong lớp học thêm mỗi đứa một câu trêu chọc.

Tôi im lặng không trả lời, mặt nóng rang. Tự dưng tôi thầm trách nước da rám nắng, trách luôn xuất thân nhà quê của mình. Lúc đó tôi chỉ muốn ôm ba lô ra khỏi lớp chạy về nhà càng nhanh càng tốt.

Tôi cuối gằm mặt bước vào dãy bàn cuối cùng, nhưng những ánh mắt kia vẫn cứ đổ dồn về phía tôi, tôi lung túng làm rơi cả ba lô.

Tôi nhặt ba lô lên, cái túi vải rơi ra. Mấy ngày nay tôi quên mất túi vải mà ông nội đưa cho, như một phản xạ tự nhiên tôi mở ra ngay. Một túi vải toàn là tóc bạc trong sự ngỡ ngàng của tôi cũng như những vẻ mặt ngỡ ngác của tụi kia.

Nắm chặt túi vải trong tay, nước mắt tôi cứ trào ra. Ông đã giữ lại tất cả những sợi tóc bạc mà tôi đã nhỏ cho ông. Ông gửi cho tôi cả quê hương để tôi mang theo.

- Ông ơi! Con cảm ơn món quà quý ông dành cho con.

Như có một động lực, tôi quay về phía những ánh mắt hiếu kỳ.

- Ủ tui ở quê mới lên, tui tên Quân, chúng ta làm quen nghe.

Lý Quân Thụy